

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 406/08-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť maloletej K. Š., T., zastúpenej zákonnou zástupkyňou – matkou M. M., právne zastúpenej advokátkou Mgr. Z. D., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv zaručených v čl. 2, čl. 3, čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 126/2007 z 20. septembra 2007 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 9 C 688/2002 z 31. mája 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť maloletej K. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2008 doručená sťažnosť maloletej K. Š., T. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej zákonnou zástupkyňou - matkou M. M., právne zastúpenej advokátkou Mgr. Z. D., B., ktorou namietala porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj jej práv

zaručených v čl. 2, čl. 3, čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 126/2007 z 20. septembra 2007 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 C 688/2002 z 31. mája 2006.

Zo sťažnosti vyplýva, že «Žalobkyňa M. M. sa žalobou zo dňa 9. 8. 2002 proti Slovenskej republike v zastúpení Krajského riaditeľstva v Prešove domáhala zaplataenia 900 000,- Sk z titulu ochrany osobnosti svojho zomrelého manžela a z titulu zásahu do jej vlastnej ochrany osobnosti, ktorú utrpela stratou manžela. Dôvodom žaloby bolo smrteľné zranenie jej manžela L. Š. v kancelárii obvodného oddelenia Policajného zboru Poprad počas výkonu služobnej činnosti policajta por. Mgr. M. F. ...

Z výsledkov vyšetrovania bolo nesporné, že L. Š. utrpel smrteľné zranenie v kancelárii Obvodného oddelenia PZ Poprad počas výkonu služobnej činnosti policajta por. M. F. v zmysle § 8 zák. č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore. Nepochybniteľné je i to, že za spôsobenie tohto zranenia je zodpovedný štátny zamestnanec policajt por. M. F. Ten sa vo vzťahu k poškodenému dopustil nedbanlivostného trestného činu ublíženia na zdraví s následkom smrti. Tento fakt dokladuje výrok trestného rozkazu Okresného súdu v Poprade Sp. zn. 4T 104/00-376 por. M. F. „inému z nedbalivosti spôsobil smrť preto, že porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania, tým spáchal trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Tr. zákona.“ ...

Žalobkyňa M. M. podanou žalobou chcela v zmysle § 13 OZ vyvodiť zodpovednosť za vyššie uvedené konanie štátneho zamestnanca. Zásah, ktorý spočíval v smrteľnom zranení, ktorý utrpel jej manžel počas výsluchu na policajnom oddelení vyvolal nenahraditeľnú ujmu na osobnosti L. Š. ako aj ujmu na osobnosti jej vlastnej, keďže prišla o blízku osobu - manžela a otca jej dieťaťa.

V priebehu konania Okresný súd v Poprade pripustil pristúpenie do konania maloletej K. Š. - dcéry poškodeného L. Š., ktorá žiadala zaplataenie nemajetkovej ujmy vo výške 150.000,- Sk z titulu zásahu do jej osobnosti, ktorú utrpela stratou svojho biologického otca.

Neskôr Okresný súd v Poprade pripustil zmenu žalobného návrhu ako aj späťvzatie návrhu žalobkyňou M. M. Zmenou návrhu zodpovednosť z titulu ochrany osobnosti L. Š.

uplatňovala jeho dcéra K. Š. ..., ktorá žiadala zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 600.000,- Sk a z titulu zásahu do vlastnej ochrany osobnosti zaplatenie 150.000,- Sk.

Dňa 31. mája 2006 rozsudkom sp. zn. 9 C/688/2002-196 Okresný súd v Poprade žalobný návrh sťažovateľky zamietol.

Sťažovateľka proti rozsudku podala odvolanie dňa 10. júla 2006. Krajský súd v Prešove dňa 20. septembra 2007 rozsudkom sp. zn. 8 Co/126/2007-242 rozsudok Okresného súdu v Poprade potvrdil, hoci sa nestotožnil s dôvodmi prvostupňového zamietavého rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu na blízke osoby v zmysle § 15 OZ neprechádza právo na peňažnú satisfakciu a smrťou osoby toto právo zaniká.

Druhým dôvodom zamietnutia žaloby, ktorý je relevantný nielen vo vzťahu k uplatneniu peňažnej satisfakcie za zásah do ochrany osobnosti sťažovateľky ale aj za zásah do práv L. Š. je, že „L. Š. si siahol na svoj život sám“.

Podľa názoru odvolacieho súdu „o zásah do súkromia pozostalej osoby nepôjde vtom prípade, pokiaľ fyzická osoba ujmu pozostalej osoby spôsobila vlastným konaním. Podľa skutkového zistenia súdu prvého stupňa L. Š. si siahol na svoj život sám a to tak, že por. M. F. vytiahol zbraň z puzdra, strelil si do brucha, sám si spôsobil zranenia, ktorým dňa 17. 8. 1999 podľahol.“ ...

Sťažovateľka namieta, že rozsudkom Krajského súdu v Prešove došlo k zásahu do práva na život, právo na ochranu pred ponižujúcim zaobchádzaním jej otca L. Š. ako aj do jej práva na súkromný a rodinný život, práva na spravodlivý proces a práva na účinný prostriedok nápravy. ...

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka namieta právne posúdenie, ktoré je v rozpore s vyššie uvedenými článkami Ústavy Slovenskej republiky... a Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... nie sú dôvody ani na uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov - obnovy konania a dovolania. ...

Sťažovateľka tvrdí, že rozhodnutím Krajského súdu v Prešove súd neposkytol ochranu jej právu na život jej otca L. Š. ako aj ochranu pred ponižujúcim zaobchádzaním, pričom ako blízka osoba - dcéra zomrelého L. Š., žaluje tieto práva v mene svojho otca, resp. ako nepriamo poškodená... Sťažovateľka rovnako tvrdí, že rozhodnutím Krajského súdu v Prešove v súvislosti s rozhodnutím Okresného súdu v Poprade bolo porušené jej

právo na rešpektovanie rodinného života a súkromia, právo na spravodlivý proces a právo na účinný prostriedok nápravy. ...

Krajský súd v Prešove spolu s Okresným súdom v Poprade neposkytnutím ochrany žalovaným právam, ktoré sťažovateľka uplatnila v konaní podľa § 11 a nasl. OZ zasiahli do namietaných práv zomrelého L. Š. a sťažovateľky – K. Š. ...

Oficiálne... bolo preukázané porušenie povinnosti štátneho orgánu, ktoré je v bezprostrednej príčinnej súvislosti so smrťou poškodeného. Zamestnanec štátnej polície pri výkone služobnej činnosti porušil svoje povinnosti a umožnil poškodenému nielen dostať sa k jeho služobnej zbrani, ale sa ňou aj zastreliť. Ešte predtým si ho „dobrovoľne vyžiadala“ k služobným úkonom, hoci nebol v službe, nakoľko ho poznal a pripútal ho k radiátoru. Toto je potrebné považovať za neprípustné použitie sily, ktoré je v rozpore s ustanoveniami ústavy i Dohovoru. Tento postup možno považovať za minimálne ponižujúce zaobchádzanie, ktoré je v rozpore s čl. 16 ods. 2 ústavy ako aj čl. 3 Dohovoru. ...

Štát zlyhal nielen v tom, že prostredníctvom nadriadeného por. F. umožnil služobný úkon voči L. Š. iniciatívne policajtovi, ktorý nebol v službe. Zlyhal aj v tom, že do svojich služieb prijal osobu, ktorá bola schopná neospravedlniteľným spôsobom priamo vo svojej služobnej miestnosti dopustiť stav, kedy sa jej vlastnej zbrane zmocnila osoba, voči ktorej bola vykonávaná služobná činnosť.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva štát poruší čl. 2 Dohovoru, ak je možné konštatovať, že štátne autority vedeli alebo mali vedieť v danom čase o reálnom a bezprostrednom ohrození života konkrétneho jednotlivca trestným činom tretej osoby a zlyhali pri prijímaní opatrení v rámci svojich právomocí, ktoré, po uváženom posúdení, mohli túto hrozbu odstrániť. (Osman vs. Spojené kráľovstvo z roku 1998, § 116, Kontrová vs. Slovenská republika z roku 2007, § 50)

Aplikujúc vyššie uvedené na prípad poškodeného L. Š., je nesporné, že jeho osobná sloboda bola obmedzená, pričom orgány polície mali plnú kontrolu a zodpovednosť za dianie počas policajného výsluchu. Pri obmedzovaní osobnej slobody sú orgány polície povinné postupovať s náležitou predvídavosťou a odbornosťou, aby nedochádzalo k ujme na zdraví a živote osôb, ktoré zadržáva. Platí to o to viac v konfliktných situáciách obmedzovania osobnej slobody, kedy je zásah polície prirodzene spojený s nevôľou a psychickým napätím. Už len z výsluchu por. F. je nesporné, že policajt zaobchádzal s L. Š. ponižujúcim spôsobom. ...

Krajský súd v Prešove ohľadom namietaného zásahu do práva na život uviedol, že na blízke osoby uvedené v § 15 OZ neprechádza právo na peňažnú satisfakciu a smrťou osoby toto právo zaniká. Aj keď sa odvolací súd k samotnej zodpovednosti štátu za smrteľné zranenie na policajnej stanici priamo nevyjadril, nepriamo ho odmietol, keď odmietol uznať zásah do súkromia sťažovateľky z dôvodu, že „L. Š. si siahol na svoj život sám.“

Počas konania pred všeobecnými súdmi sťažovateľka poukazovala na okolnosti smrti L. Š. ako aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ústavy a Dohovoru. Súd sa však vôbec nevysporiadal, napriek poukazom sťažovateľky, s objektívnym zodpovednostným princípom štátu za zásah do ochrany osobnosti fyzickej osoby a teda aj do namietaných základných práv. ...

Aj keď teda k strate života došlo podľa oficiálnych výsledkov vyšetrovania pričinením samotného zadržaného, štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za nesplnenie pozitívneho záväzku (povinnosti aktívneho vytvárania predpokladov na ochranu základných práv a povinnosti zabrániť zásahom do týchto práv) pri ochrane práva na život. Inými slovami, štát nesmie zlyhať ani pri povinnosti zabrániť sebapoškodzujúcemu správaniu sa fyzickej osoby, pokiaľ k nemu dôjde počas zásahu policajného orgánu. ...

Vzhľadom na uvedené Krajský súd v Prešove rozsudkom Sp. zn. 8 Co/126/2007 zo dňa 20. septembra 2007 v súvislosti s rozsudkom Okresného súdu v Poprade, sp. zn. 9 C/688/2002 zo dňa 31. mája 2006 porušil čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 2 a čl. 3 Dohovoru. ...

Sťažovateľka vo veku necelých 10 mesiacov prišla o svojho otca. Nemala možnosť ho spoznať a vyrastať s ním. Vzhľadom na psychický vývoj 10-mesačného dieťaťa nie je možné skonštatovať, že by utrpelo citovú ujmu, ktorú by si bolo schopné v čase smrti otca uvedomovať. Avšak objektívnou skutočnosťou je, že sťažovateľka ako dieťa stratilo otca, stratilo možnosť vyrastať s ním, spoznať ho, komunikovať s ním a žiť s vedomím existencie oboch rodičov, čo je nepochybne nevyhnutnou súčasťou vyváženého dospievania. Sťažovateľka sa takto len dozvedela o otcovi, ktorý už nie je nažive, čo nepochybne s vekom pôsobí aj pocity straty a ľútosti nad nemožnosťou ho poznať. Dnes má sťažovateľka 9 rokov, žije so svojou matkou a hoci sa už v tomto veku o svojho skutočného otca zaujíma, vie, že jej otec už nežije. ...

Krajský súd v Prešove uznal možnosť zásahu do súkromného a rodinného života sťažovateľky stratou blízkeho člena rodiny. Odmietol však akúkoľvek zodpovednosť štátu

a teda aj zásah do práv v jej prípade. „Podľa názoru odvolacieho súdu však o zásah do súkromia pozostalej osoby nepôjde v tom prípade, pokiaľ fyzická osoba ujmu pozostalej osoby spôsobila vlastným konaním.“

Právo na súkromie v zmysle ustálenej judikatúry slovenských i českých súdov ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozhodnutie vo veci Niemietz v. Nemecko, z roku 1993, a rozhodnutie vo veci Beldjoudi v. Francúzsko, z roku 1992) zahŕňa aj rozvíjanie a možnosť rozvíjať vzťahy s blízkymi osobami. Z uvedeného je zrejmé, že k strate, ktorá výrazným spôsobom ovplyvňuje súkromný život a rodinný život sťažovateľky došlo. Do tohto práva bolo vzhľadom na zanedbanie povinnosti štátneho orgánu zasiahnuté. Zlyhanie štátnych orgánov sťažovateľka vidí v skutočnostiach uvedených v bode 4 tejto ústavnej sťažnosti aj v odmietnutí príslušného súdu poskytnúť namietanému právu ochranu. ...

Krajský súd v Prešove ako aj Okresný súd v Poprade odmietli poskytnúť ochranu namietaným základným právam, pričom Krajský súd v Prešove dospel k záveru, že pri uplatňovaní ochrany osobnosti za svojho zomrelého otca na sťažovateľku neprechádza právo na peňažnú satisfakciu. Takýto právny záver nie je odôvodnený existujúcou právnou úpravou Občianskeho zákonníka a teda ho možno považovať za zjavne arbitrárny. Takáto interpretácia právnej úpravy (nevynímajúc ústavu a Dohovor, ktoré sú všeobecné súdy povinné vo svojej rozhodovacej činnosti interpretovať a aplikovať) má za následok odopretie účinného prostriedku nápravy pred všeobecnými súdmi.».

Na základe uvedeného sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 20. 9. 2007, Sp. zn. 8 Co 126/2007 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Poprade zo dňa 31. 5. 2006, Sp. zn. 9 C/688/2002, ktorým neposkytol ochranu namietaným základným právam, boli porušené čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2, čl. 3, čl. 8 a čl. 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 20. 9. 2007, sp. zn. 8 Co 126/2007 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie. ...

Krajský súd v Prešove je povinný do siedmich dní odo dňa doručenia tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky uhradiť sťažovateľke na účet jej právnej zástupkyne trovy konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil

žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa čl. 15 ods. 1 ústavy každý má právo na život. Ľudský život je hodný ochrany už pred narodením.

Podľa čl. 15 ods. 2 ústavy nikto nesmie byť pozbavený života.

Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 2 ods. 1 dohovoru právo každého na život je chránené zákonom. Nikoho nemožno úmyselne zbaviť života...

Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie...

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

V prvom rade ústavný súd poznamenáva, že podľa svojej ustálenej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdenej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 141/08).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie označených práv sťažovateľky postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 8 Co 126/2007 z 20. septembra 2007, ktorým na základe podaného odvolania sťažovateľky potvrdil rozsudok okresného súdu

sp. zn. 9 C 688/2002 z 31. mája 2006 ako vecne správny. Okresný súd svojím rozhodnutím zamietol návrh sťažovateľky, ktorým sa domáhala ochrany osobnosti svojho nebohého otca, ako aj ochrany svojej vlastnej osobnosti a v tejto súvislosti sa domáhala aj práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

1. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnymi názormi krajského súdu, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v predmetnej právnej veci.

Vzhľadom na povahu namietaného porušenia základného práva sťažovateľky ústavný súd považoval za relevantné preskúmať napadnuté rozhodnutie krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu (napokon aj sťažovateľka namieta porušenie svojich práv rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu).

Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 688/2002-196 z 31. mája 2006 návrh sťažovateľky zamietol s týmto odôvodnením:

„Súd zistil z výpovede účastníkov, z pripojených písomných dôkazov, z obsahu rozhodnutia OS Poprad č. 4 T 104/00 zo dňa 18. 10. 2000, z obsahu zriaďovacej listiny Krajského riaditeľstva policajného zboru v Prešove zo dňa 8. 10. 1996, z obsahu Vestníka ministerstva vnútra SR, ročník 1999, čiastka 49, zo dňa 30. 9. 1999, z obsahu sobášneho listu navrhovateľky v 1) rade a z obsahu rodného listu navrhovateľky v 2) rade, z obsahu písomného stanoviska Ministerstva vnútra SR Bratislava zo dňa 17. 8. 2005, výsluchom svedkov R. M., A. Š., M. M., nasledujúci skutkový stav:

Navrhovateľka v 2) rade mal. K. Š. sa v tomto konaní domáhala nemajetkovej ujmy z titulu posmrtnej ochrany fyzickej osoby, ochrany osobnosti nebohého L. Š., ktorý bol jej biologickým otcom, čo súdu oznámila prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Ochrany osobnosti sa domáhala z dôvodu citovej ujmy na jej strane, ktorá je nenahraditeľná pretože dňa 5. 9. 1998 uzavrela jej matka manželstvo s L. Š. a žili spolu ako manželia u jeho rodičov až do jeho tragickej smrti, t. j. do 12. 8. 1999. Žili zo sociálnej podpory, ani jeden z nich nebol v priebehu manželstva zamestnaný. Navrhovateľka v 1) rade - jej matka bola

preto úplne nemajetná, a jej motívom uzavrieť druhé manželstvo, ktoré uzavrela s R. M. dňa 6. 11. 2001, bola aj skutočnosť postarať sa o seba a o mal. navrhovateľku v 2) rade, ktorá pochádzala z jej prvého manželstva, aj materiálne, pretože po smrti L. Š. nemala u jeho rodičov miesto na bývanie a tak si vytvorila nový citový vzťah k R. M., ktorý je jej druhým manželom, a v súčasnom období už spolu nebývajú. Mal. navrhovateľka v 2) rade býva spolu so svojou matkou v podnájme na adrese H., jej matka je nemajetná a žijú zo sociálnej podpory vo výške 5.300,- Sk mesačne. Keďže smrť prvého manžela jej matky L. Š. bola nečakaná, vytvorila okrem citovej ujmy na jej strane aj nenapraviteľný sociálny stav v súvislosti s jej osobou. Mal. navrhovateľka v 2) rade si uplatňuje nemajetkovú ujmu, ide predovšetkým o gesto slušnosti a spravodlivosti, ktoré však nemôže žiadnym spôsobom odčiniť dopady tragickej udalosti, za ktorú jednoznačne podľa jej názoru zodpovedá odporca.

Súd zistil z obsahu rozhodnutia Okresného súdu Poprad č. 4 T 104/00 zo dňa 18. 10. 2000, ktoré sa stalo právoplatným dňa 9. 11. 2000, že por. Mgr. M. F. bol týmto rozhodnutím odsúdený za to, že inému z nedbanlivosti spôsobil smrť, pretože porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania, podľa § 224 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Dňa 12. 8. 1999 ako príslušník Policajného zboru služobne zaradený na Okresnom riaditeľstve PZ v Poprade, vypočúval predvedeného L. Š., v priebehu ktorého úkonu nezabezpečil svoju pištoľ - služobnú zbraň, ktorú mal v puzdre na opasku tak, že zbraň nemal skrytú čím porušil ustanovenie § 43 ods. 1 písmeno b) zákona č. 138/96 Zb. o zbraniach a strelive, ktoré ukladá povinnosť tomu, kto má oprávnenie nosiť zbraň, riadne ju zabezpečiť proti zneužitiu, ako aj Zákon č. 171/93 Zb. o Policajnom zbore, ustanovenie § 8 ods. 1, podľa ktorého má policajt povinnosť nepripustiť, aby v súvislosti s jeho činnosťou vznikla bezdôvodná ujma a tiež aj nariadenie ministra vnútra SR č. 35/95, článok 3 ods. 4 o držaní, nosení a ukladaní zbraní. Z výsledkov vykonaného dokazovania v tomto trestnom konaní nepochybne vyplýva, že L. Š. si siahol na svoj život sám a to tak, že por. M. F. vytiahol zbraň z puzdra, strelil si do brucha, sám si spôsobil zranenia, ktorým dňa 17. 8. 1999 podľahol. ...

O uplatnenie práva na ochranu osobností zomrelého proti zásahu smerujúcemu proti jeho osobnosti ide o to, či bol neoprávnený zásah vedený ešte za jeho života, alebo či bol vedený až po jeho smrti. Osoby podľa ustanovenia § 15 OZ, môžu na súde s úspechom uplatňovať aj právo na peňažné zadostučinenie, ako jeden z prostriedkov ochrany osobnosti

zomrelej fyzickej osoby.

Realizácia tejto ochrany je teda vo výlučnom záujme osôb, ktoré sú v úzkom vzťahu k postihnutému občanovi a to takom, že ochrana integrity jeho osobnosti aj po jeho smrti je aj ich osobným záujmom, keďže ide o najbližších príbuzných. Obsah tohoto práva je zhodný s obsahom práva, ktorý patril zomrelému občanovi. Možno sa teda domáhať upustenia od neoprávnených zásahov odstránenia následkov, ale aj zadosťučinenia v akejkoľvek, teda i finančnej forme. Ustanovenie § 15 OZ zabezpečuje so zreteľom na požiadavku zachovania piety a pamiatky, ochranu fyzickej osoby aj vtedy, keď už nie je na žive a nemôže sa sama brániť. Osoby uvedené v § 15 OZ, môžu na ochranu osobnosti zomrelej fyzickej osoby použiť všetky právne prostriedky, ktoré vymedzuje § 13 OZ. Možnosť priznania náhrady nemateriálnej ujmy v peniazoch aj pozostalým, možno vyvodit' aj zo všeobecnej zásady platnej v demokratických právnych štátoch, v zmysle ktorej je v rozpore s dobrými mravmi akúkoľvek ujmu neodškodniť.

Pokiaľ ide o vyjadrenie miery akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom, či inom prostredí fyzickej osoby iba v prípade, že ak sa dostatočne preukáže, že reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere, v zmysle § 13 ods. 2 OZ môže byť fyzickej osobe priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Uplatnenie trestno-právnej zodpovednosti nevylučuje súčasné uplatnenie právnej ochrany osobnosti. Navrhovateľka v 1) rade pôvodne, a neskôr navrhovatelia v 2) rade, vo svojej žalobe zdôraznila, že v jej prípade došlo k takému zásahu do práv, ktoré zahŕňa i rodinný život, teda právo fyzickej osoby vytvoriť a udržiavať vzťah s inými ľudskými bytosťami, hlavne v citovej oblasti, že vzniknutá trauma následkom protiprávneho zásahu - konania pracovníka odporcu, aj keď z nedbanlivosti je prakticky neodstrániteľná z jej citového života a náprava týchto následkov zásahu podľa § 13 ods. 1 OZ by bola nedostatočná.

V priebehu konania však tieto skutočnosti v prípade navrhovateľky v 1) rade neboli preukázané, a táto vzala svoj návrh v priebehu konania späť. Už aj v súvislosti s tým, že navrhovateľka v 1) rade v čase podania návrhu už bola manželkou iného muža, R. M., s ktorým uzavrela manželstvo dňa 6. 11. 2001, po predchádzajúcej osemmesačnej známosti, svedčia o tom, že navrhovateľka v 1) rade po smrti svojho prvého manžela žila normálnym

rodinným životom s iným mužom po tom, čo si jej prvý manžel, nebohý L. Š. siahol na svoj vlastný život sám. Je pravdou, že pracovník odporcu v tomto prípade por. Mgr. M. F. sa dopustil nedbanlivostného konania tým, že porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania, ktorá skutočnosť by však podľa názoru súdu zakladala zodpovednosť odporcu - štátu za jeho nesprávny úradný postup v zmysle Zákona č. 58/1969 Zb., čo však nebolo predmetom tohoto konania.

Navrhovateľka v 1) rade podala svoj návrh dňa 9. 8. 2002, pričom dňa 6. 11. 2001 uzavrela manželstvo s iným mužom, s ktorým už nežije. ...

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že mal. navrhovateľka v 2) rade bola dcérou neb. L. Š., ktorého vzhľadom na svoj vek nepoznala, keďže v čase jeho smrti mala necelých 10 mesiacov, nevyrastala s ním, a teda nie je možné konštatovať, že by utrpela citovú ujmu, ktorú by si bola schopná vzhľadom na svoj vek schopná uvedomovať, dokonca vypočutí svedkovia potvrdili, že o mal. navrhovateľku v 2) rade sa starala jej stará matka.

Aj z výsledkov doplneného dokazovania vyplýva, že L. Š. si spôsobil svoju smrť sám. O jeho samovražedných sklonoch vypovedala aj svedkyňa A. Š. ...

Súd sa zaoberal námietkami odporcu, pokiaľ ide o vadu pasívnej legitímácie na jeho strane. Súd zistil, že Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove bolo zriadené dňom 1. januára 1997 ako rozpočtová organizácia Ministerstva vnútra SR. Podľa § 21 ods. 3 zák. č. 303/95 Zb. a § 21 ods. 4 zák. č. 523/04 Zb., rozpočtové organizácie a príspevkové organizácie odo dňa svojho zriadenia môžu vo vlastnom mene nadobúdať práva a zaväzovať sa. Okresné riaditeľstvo PZ Poprad, v obvode ktorého došlo k prejednávánemu skutku, je organizačne začlenené pod Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Prešov. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Prešov je teda samostatnou právnickou osobou, má aktívnu, aj pasívnu legitímáciu konať v súdnych sporoch, nie je však legitimované konať za Slovenskú republiku. Slovenská republika teda nemôže byť zastúpená, pokiaľ ide o pasívnu legitímáciu odporcu, Krajským riaditeľstvom Policajného zboru Prešov. Súd teda návrh navrhovateľky v 2) rade zamietol aj pre vady pasívnej legitímácie na strane odporcu v tomto spore.

Odporca vzniesol aj námietku premlčania; nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatnila navrhovateľka v 2)rade.

Žaloba na zaplatenie takejto náhrady môže byť úspešná len za predpokladu, že sú splnené podmienky pre vyhovenie žaloby na poskytnutie primeraného morálneho

zadosťučinenia, ktoré sa však javí nepostačujúcim a navrhovateľ musí preukázať, že došlo k reálnemu zníženiu vážnosti v spoločnosti a dôstojnosti toho koho sa konanie na ochranu osobnosti týka, a to dokonca v značnej miere, § 13 ods. 2 a 3 O. z.. Takáto náhrada má jednorazový charakter a predstavuje definitívnu výšku peňažného zadosťučinenia. ...

Súd dospel k záveru, že v prípade navrhovateľky v 2) rade, ktorá sa domáhala zadosťučinenia v peniazoch, došlo k premlčaniu jej nároku, pretože nebol uplatnený v trojročnej premlčacej dobe. Táto náhrada podlieha premlčaciu ako každé iné majetkové právo v trojročnej premlčacej dobe, ktorá sa počíta od doby, keď toto právo mohlo byť uplatnené po prvý krát.

L. Š. zomrel dňa 17. 8. 1999. Do 17. 8. 2002 prebiehala teda trojročná premlčacia lehota, pričom mal. navrhovateľka v 2) rade si uplatnila finančnú náhradu z titulu nemajetkovej ujmy dňa 11. 4. 2005, č. l. 142, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, z ktorých dôvodov sa odporca úspešne dovoľával premlčania jej nároku v tomto konaní, čo je ďalším dôvodom pre zamietnutie návrhu, ako aj z dôvodov, že neboli preukázané ani po doplnenom dokazovaní také okolnosti, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že tu došlo do zásahu práv na súkromie mal. navrhovateľky v 2) rade v dôsledku smrti jej blízkej osoby. Súd nezistil, vzhľadom na špecifickú situáciu v danej veci, že štát v tomto prípade spôsobil navrhovateľke v 2) rade traumou smrťou jej otca.

Na základe týchto skutočností súd návrh navrhovateľky v 2) rade opätovne zamietol.“

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že prvostupňový súd vychádzal pri posúdení otázky pasívnej legitímácie odporcu, ďalej pri premlčaní nároku sťažovateľky, ako aj pri ochrane osobnosti L. Š. a sťažovateľky z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Krajský súd rozsudkom č. k. 8 Co 126/2007-242 z 20. septembra 2007 potvrdil rozhodnutie okresného súdu vo výroku, ktorým žalobu zamietol, a vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu medzi sťažovateľkou a odporcom.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva:

„Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v napadnutom výroku, ktorým súd žalobu zamietol a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v ust. § 212 zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len O. s. p.) a zistil, že súd prvého stupňa rozhodol vecne správne. ...

Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobkyňa v tejto veci v žalobe žiada uložiť povinnosť žalovanému zaplatiť mal. K. Š. nemajetkovú ujmu z titulu ochrany osobnosti zomrelého L. Š. vo výške 600 000,- Sk a z titulu ochrany osobnosti mal. K. Š. nemajetkovú ujmu vo výške 150 000,- Sk. Aktívnu legitimáciu žalobkyňa mal. K. Š. na podanie návrhu na ochranu osobnosti zomrelého L. Š. vyvodzuje z ust. § 15 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jeho osobnosti manželovi a deťom.

Aj po zmene žaloby zostali žalobné tvrdenia nezmenené, o čom svedčí aj vyjadrenie žalobkyne v písomnom podaní zo dňa 6. 3. 2006, že žalobkyňa v 1. rade M. M. sa rozhodla vziať svoj návrh v celom rozsahu späť a prenechať právo na uplatnenie práva na ochranu osobnosti L. Š. svojej dcére K. Š.

Žalobkyňa žiadala uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť jej nemajetkovú ujmu...

Odvolací súd zvyrazňuje tú skutočnosť, že smrťou osoby, do práv ktorej sa neoprávnene zasiahlo, vzniká originálne právo na jej ochranu, a to osobám uvedeným v § 15 Občianskeho zákonníka. Podľa ustálenej súdnej praxe však na tieto osoby neprechádza právo na peňažnú satisfakciu, keďže toto právo bolo viazané len na postihnutú osobu, na ktorú bolo obmedzené aj plnenie z titulu peňažnej satisfakcie. Smrťou tejto osoby toto právo zaniklo.

Ak teda súd prvého stupňa žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala toho, aby súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mal. K. Š. nemajetkovú ujmu z titulu ochrany osobnosti zomrelého L. Š. vo výške 600 000,- Sk, zamietol, jeho rozhodnutie vyznieva ako vecne správne.

Čo sa týka možnosti pozostalých domáhať sa náhrady citovej ujmy, k tomu treba uviesť, že za určitých podmienok zásahom do práva na ochranu súkromia fyzickej osoby treba považovať aj zásah spočívajúci v úplnej deštrukcii úzkej rodinnej väzby usmrtením iného člena rodiny.

Podľa názoru odvolacieho súdu však o zásah do súkromia pozostalej osoby nepôjde v tom prípade, pokiaľ fyzická osoba ujmu pozostalej osoby spôsobila vlastným konaním.

Podľa skutkového zistenia súdu prvého stupňa L. Š. si siahol na svoj život sám a to tak, že por. M. F. vytiahol zbraň z puzdra, strelil si do brucha, sám si spôsobil zranenia, ktorým dňa 17. 8. 1999 podľahol.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol a vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu medzi žalobkyňou v 2. rade a žalovaným.

Čo sa týka odvolacích námietok žalobkyne o pasívnej legitímácie odporcu, či o premlčaní nároku mal. K. M., odvolací súd sa s nimi stotožňuje, avšak napriek tejto skutočnosti nemajú vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa.“

Ústavný súd konštatuje, že argumentácia sťažovateľky týkajúca sa odôvodnenia jej tvrdení o pochybeniach krajského súdu, ktoré mali spôsobiť porušenie jej základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, uvedená v sťažnosti je v podstate totožná s argumentáciou prezentovanou sťažovateľkou v jej odvolaní proti prvostupňovému rozsudku z 31. mája 2006.

Ústavný súd vychádzajúc z obsahu odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorým reagoval na jednotlivé body argumentácie sťažovateľky uvedené v jej odvolaní konštatuje, že krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil dostatočným spôsobom, jeho odôvodnenie je zrozumiteľné a reagovalo na námietky sťažovateľky. Postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru nemožno považovať za svojvoľný alebo za zjavne arbitrárny.

Ústavný súd preto zastáva názor, že namietaný rozsudok krajského súdu spĺňa kritériá ústavného rozhodnutia a je aj náležité odôvodnený. Ústavný súd si neosvojil argumentáciu sťažovateľky o porušení označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu, pretože skutočnosť, že krajský súd nerozhodol v súlade s predstavami a očakávaniami sťažovateľky, ešte neznamená, že došlo aj k porušeniu uvedených práv. Je nepochybné, že odvolací súd vzal do úvahy argumenty sťažovateľky uplatnené nielen v rámci

prvostupňového konania, ale aj v rámci odvolacieho konania a svoj právny názor vyjadril v rozsudku sp. zn. 8 Co 126/2007 z 20. septembra 2007.

Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ako už bolo uvedené, môže zasiahnuť jedine v prípade, ak sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne a zároveň majú za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd však takéto pochybenia zo strany krajského súdu nezistil, keďže jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne.

Treba ešte zdôrazniť, že úloha ústavného súdu v danom prípade nespočívala v skúmaní procesu hodnotenia dôkazov, ktoré súd hodnotí podľa svojej úvahy pri splnení ďalších zákonných podmienok. Úloha ústavného súdu spočívala v posúdení zlučiteľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu s označenými článkami ústavy a dohovoru. V danom prípade ústavný súd nezistil zo strany krajského súdu takú interpretáciu a aplikáciu príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov ani iné procesné vady, ktoré by závažným spôsobom mohli ovplyvniť proces dokazovania, a tým aj verdikt tohto súdu.

Ústavný súd sa preto nemohol stotožniť s tvrdením sťažovateľky, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nemá dostatočné odôvodnenie a je nepreskúmateľné, naopak zastáva názor, že z predmetného rozhodnutia je zrejmé, ktoré dôkazy mal krajský súd za preukázané a ako sa ich hodnotenie premietlo do jeho právnych záverov.

S prihliadnutím na spôsob a rozsah odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil také účinky, ktoré by signalizovali príčinnú súvislosť s namietaným porušením označených práv, a preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 2 ústavy a práv zaručených v čl. 2, čl. 3 a čl. 8 dohovoru

Sťažovateľka v sťažnosti pred ústavným súdom namietala aj porušenie označených základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, IV. ÚS 273/08), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 2 ústavy a práva vyplývajúce z čl. 2, čl. 3 a čl. 8 dohovoru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru). O prípadnom porušení základných práv podľa označených článkov ústavy a práv podľa označených článkov dohovoru by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv alebo ústavnoprocenčných princíпов vyjadrených v čl. 46 ústavy.

V okolnostiach danej veci preto ústavný súd konštatuje, že pokiaľ ide o namietané porušenie uvedených práv sťažovateľky, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou považoval aj túto časť sťažnosti za zjavne neopodstatnenú, pretože k porušeniu ústavnoprávných princíпов označeným rozsudkom krajského súdu nedošlo, a teda v danom prípade nemohlo dôjsť ani k namietanému porušeniu označených hmotných práv sťažovateľky garantovaných ústavou a dohovorom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti, ktorá smerovala k vysloveniu porušenia základných práv sťažovateľky označeným rozsudkom krajského súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 13 dohovoru

Sťažovateľka namietala aj porušenie svojho práva na účinný opravný prostriedok zaručeného v čl. 13 dohovoru. Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť porušenia uvedeného základného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom krajský súd v konal a rozhodol v súlade s príslušnými ustanoveniami procesno-právneho predpisu

upravujúceho postup v občianskoprávnom konaní, od ktorých sa všeobecný súd žiadnym spôsobom neodchýlil. Krajský súd teda neodoprel sťažovateľke právo na účinný opravný prostriedok, preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

S prihliadnutím na výrok tohto rozhodnutia už bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2008